

Arrest

nr. 125 188 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 15 januari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 4 augustus 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwant in de opgaande lijn.

Op 16 december 2009 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad. Bij arrest nr. 42 598 van 29 april 2010 verwierp de Raad dit beroep.

Op 29 juni 2010 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd op 24 november 2010 opnieuw geweigerd.

Op 17 juli 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 7 januari 2014 nam de verwerende partij wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.07.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- factuur vliegtuigmaatschappij Rossiya dd. 05.02.2013: het gegeven dat dhr. G, zoon van betrokkene, haar vliegtuigticket dd. 11.02.2013 naar België betaalde, toont onvoldoende aan dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

- attest van het Armeense kadaster dd. 23.07.2013 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Armenië. Echter, dit attest zegt niets over andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkeringen, ...). Het kan dan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- aanslagbiljet personenbelasting (2011-2012). Deze gegevens zijn echter onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit dit document blijkt dat ook niet afdoende of de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

- arbeidsovereenkomst dd. 20.09.2013 van bepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (einddatum 22.09.2014). Er werden geen loonfiches voorgelegd. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende of de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Er werden tevens documenten voorgelegd ivm de bestaansmiddelen van dhr. G. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om betrokkene ten laste te nemen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ze stelt dat de door haar ingediende stukken de bestreden beslissing tegenspreken. Ze stipt aan dat ze volgende stukken heeft ingediend: een geldig Armeens reispaspoort, een geboorteakte van V.G, kopieën van Belgische verblijfstitels van haar zoon en Nederlandse schoondochter, bewijzen van het inkomen van haar zoon en van haar Nederlandse schoondochter en een bewijs van afwezigheid van enig onroerend goed in Armenië. Ze vervolgt dat al deze stukken werden opgevraagd door de gemeente. Verzoekende partij stelt dat daar waar de verwerende partij verwijst naar de bijlage 19ter en hiermee suggereert dat haar gevraagd werd om bijkomende stukken te leveren, zij niet akkoord is met dit standpunt daar op de bijlage 19ter enkel werd gevraagd om drie documenten binnen de drie maanden binnen te brengen, namelijk een attest van onvermogen, inkomstenbewijzen van haar zoon en een attest dat ze niet ten laste is van het OCMW. In de gegeven drie maanden diende zij dan ook de bijkomende stukken in. Bij het indienen van de stukken werden deze volledig bevonden door de gemeente. Zij stipt aan dat enkel de gemeente bevoegd is om de stukken in ontvangst te nemen en om na te gaan of deze stukken de correcte stukken zijn. De gemeente stuurde alle stukken door naar de verwerende partij. Verzoekende partij stelt dat indien de centrale diensten geen genoegen nemen met de geleverde stukken dat er dan van hen verwacht kan worden dat zij bijkomende bewijzen vragen, temeer zij nog zes maanden de tijd hebben om bijkomende stukken op te vragen en het dossier te onderzoeken. Verzoekende partij geeft aan dat ze in dergelijk geval bijkomende bewijzen had kunnen opvragen in Armenië. Voorts betwist de verzoekende partij dat de voorgelegde stukken niet voldoende zijn om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Zij stipt aan dat het ten laste zijn niet gedefinieerd wordt in een wettekst en aldus dient beoordeeld te worden naargelang van de feitelijke situatie in het concrete geval en dat zij hiervan het bewijs kan leveren met alle middelen. Voorts herhaalt de verzoekende partij dat er van de verwerende partij verwacht kan worden dat ze bijkomende informatie opvraagt als ze meent dat het dossier niet compleet is, dat de verwerende partij nagelaten heeft zulks te doen en dat de verwerende partij zich zonder bijkomende uitleg op te vragen, gehaast heeft om een weigeringsbeslissing te nemen. Verzoekende partij is van oordeel dat een dergelijke werkwijze het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt. Verzoekende partij meent dat haar de mogelijkheid werd ontzegd om bijkomende bewijzen of uitleg te leveren. Ze stipt aan dat ze te goeder trouw was en dat ze alle documenten heeft verzameld volgens de vereisten van de verwerende partij.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, zodat blijkt dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Op 17 juli 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald in functie van haar Nederlandse schoondochter.

De *in casu* toepasselijke bepaling is artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)"

Uit deze bepaling volgt dat de verzoekende partij ten laste dient te zijn van haar Nederlandse schoondochter en dat de Nederlandse schoondochter het bewijs moet leveren dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf ten laste zou komen te vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

In de bestreden beslissing wordt enerzijds gemotiveerd dat de verzoekende partij onvoldoende aantoonde ten laste te zijn van haar Nederlandse schoondochter en anderzijds wordt gemotiveerd dat de bestaansmiddelen van de Nederlandse schoondochter onvoldoende zijn om de verzoekende partij ten laste te nemen.

In haar middel bekritiseert de verzoekende partij vooral het eerste deel van de motivering aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon. Wat betreft het tweede onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing, met name dat de bestaansmiddelen van de Nederlandse schoondochter onvoldoende zijn om de verzoekende partij bijkomend ten laste te nemen, stelt ze enkel dat zij de gevraagde bewijzen van inkomsten heeft neergelegd en dat indien zulks niet duidelijk was voor de verwerende partij zij om bijkomende inlichtingen had moeten vragen.

De verwerende partij betwist geenszins dat de verzoekende partij de gevraagde bewijzen van inkomsten heeft neergelegd, noch oordeelt zij dat die stukken niet duidelijk zijn. De verwerende partij stelt enkel vast dat het bewezen inkomen niet volstaat om een bijkomend persoon ten laste te nemen. De verzoekende partij gaat geheel niet in op deze vaststelling en laat dit determinerend motief dus ongemoeid. Zij verduidelijkt evenmin welke bijkomende stukken zij nog zou hebben kunnen binnenbrengen. De Raad stelt vast dat het tweede motief op zich reeds volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De eventuele gegrondheid van de kritiek op het bijkomend motief heeft niet tot gevolg dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. *In casu* werden geen toezeggingen of beloften gedaan door het bestuur. Evenmin blijkt dat de overheid is afgeweken van een vaste gedragslijn. Artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet vereist dat de referentiepersoon bewijst dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf ten laste zou komen te vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk en dat zij aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het bestuur heeft bewijzen opgevraagd ter beoordeling van dit

gegeven. Er werd nooit aan de verzoekende partij beloofd dat indien zij stukken zou binnenbrengen dit op zich reeds zou volstaan om een verblijf te verkrijgen. Dergelijke aanvraag gaat steeds gepaard met een beoordeling van de neergelegde stukken. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Wat dit betreft, is artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet duidelijk. Indien de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet dan zal haar een verblijf worden toegekend. Opnieuw dient te worden aangestipt dat het niet volstaat om stukken binnen te brengen. Dergelijke aanvraag vergt steeds een beoordeling van de stukken door de verwerende partij. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU